

XVIII C 5833/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w Wydziale XVIII Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Artur Piotr Wewióra

protokolant: Michał Frajtak

rozpoznawszy w dniu: 24 sierpnia 2016 roku

w Ł. na rozprawie

sprawę z powództwa: A. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Wierzytelności w W.

przeciwko: J. S.

o: zapłatę

(1) oddała powództwo;

(2) zasądza od powoda A. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Wierzytelności w W. na rzecz pozwanego J. S. 617 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

XVIII C 5833/15

UZASADNIENIE

I. *Stanowiska stron.*

Pozwem wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym 31 lipca 2015 roku powód A. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Wierzytelności w W., reprezentowany przez radcę prawnego, domagał się zasądzenia od pozwanego J. S. 2.232,53 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, z tytułu umowy numer (...) zawartej przez pozwanego z Bankiem (...) spółką akcyjną, przy uwzględnieniu cesji z 26 maja 2015 roku (k. 2 – 3)

Na rozprawie 11 maja 2016 roku pozwany, przez swojego pełnomocnika będącego radcą prawnym, podniósł zarzuty nieskuteczności umowy przelewu wierzytelności – zarówno co do niewykazania umocowania osób wskazanych w umowie do reprezentacji, jak również co do autentyczności podpisów, niewykazania wysokości dochodzonego roszczenia, jego wymagalności z racji braku dokumentacji wypowiedzenia, a z ostrożności – również zarzut przedawnienia roszczenia. (k. 85)

Mimo przedłużenia terminu do odniesienia się do zarzutów na wniosek powoda, powód nie złożył żadnego pisma procesowego, ani nie odniósł się do zarzutów na rozprawie, aż do jej zamknięcia. (k. 86, 95, 99)

II. *Ustalenia faktyczne i ocena dowodów.*

J. S. jako kredytobiorca oraz Bank (...) spółka akcyjna w K. zawarli 17 marca 2011 roku umowę kredytu gotówkowego numer (...), opiewającą na 11.913,07 zł (§ 1 umowy). Celem kredytu miało być sfinansowanie spłat należności z innego kredytu do 7.586,36 zł, zaś co do kwoty 3.500 zł – sfinansowanie celów konsumpcyjnych. Pozostałą częścią kredytu

sfinansowano należne koszty i prowizje związane z udzieleniem kredytu (§ 2 umowy). Oprocentowanie kredytu uzgodniono na 19,65 % w skali roku (§ 3 ust. 2 umowy). Załącznikiem do umowy była tabela prowizji i opłat (§ 3 ust. 4 umowy). Całkowity koszt kredytu uzgodniono na 2.802,37 zł (§ 3 ust. 7 umowy). Wymagalność poszczególnych rat kredytowych określał załączony do umowy kalendarz spłaty (§ 4 ust. 1 umowy), zgodnie z którym ostatnia rata spłaty przypadała na 18 września 2012 roku.

(bezsborna kopia umowy wraz z wzorem oświadczenia o odstąpieniu oraz kalendarzem spłat, k. 11 – 16)

Nie sposób czynić dalszych ustaleń, w szczególności co do zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności, jak również wysokości dochodzonego świadczenia.

Powód złożył potwierdzoną za zgodność z oryginałem kopię umowy sprzedaży wierzytelności z 26 maja 2015 roku. Powód nie przedstawił jednak dowodu umocowania wymienionego w niej S. D. do reprezentowania pierwotnego wierzyciela. Skądinąd niemal nieczytelny odpis z Krajowego Rejestru Sądowego, dotyczący pierwotnego wierzyciela, nie wskazuje tej osoby jako uprawnionej do jednoosobowej reprezentacji banku, przy założeniu nawet, że odpis ukazujący – zgodnie z jego treścią – stan na 25 marca 2014 roku, zachował aktualność również ponad rok później.

Również podpis na umowie, w miejscu przeznaczonym na reprezentanta banku, trudno uznać za w pełni czytelny, nie został zaś opatrzony wskazaniem imienia i nazwiska podpisującego. Niezależnie jednak nawet od tego, wobec zaprzeczenia autentyczności podpisu na dokumencie prywatnym, dowód w tym zakresie obciążał powoda jako chcącego skorzystać z dokumentu, skoro spór dotyczy dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca (art. 253 zd. II k.p.c.). Trafnie bowiem podnosi pozwany, że poświadczenie notarialne, z uwagi na rozłączenie z dokumentem, którego dotyczy, traci swój walor dowodowy. Nawet umieszczenie pieczęci urzędowej notariusza, wobec braku numeru repertorium, nie pozwala na jednoznaczne przypisanie poświadczenia rep. A nr 35166/2015 do przedstawianego dokumentu umowy. W świetle jego treści, notarialne poświadczenie podpisów (k. 27) z uwagi na swoją treść może być uwzględnione tylko, jeżeli jest trwale połączone z poświadczanym dokumentem, zaś w aktach sprawy zostało ono przedstawione jako odrębna karta. Poświadczenie to nie opisuje dokumentu którego dotyczy, a potwierdzający kopie radca prawny nie stwierdził w poświadczeniu żadnych cech szczególnych dokumentu, w szczególności nie stwierdził iżby poświadczenie było trwale połączone z przedstawianym wcześniej dokumentem, co miałyby walor dokumentu urzędowego (art. 6 ust. 3 u.r.p.1 w związku z art. 129 § 3 k.p.c.). Oczywiście nawet wykazanie autentyczności podpisu S. D. nie znosi tego, że nie wykazano jego umocowania do zawarcia umowy w imieniu pierwotnego wierzyciela.

III. **Ocena roszczenia.**

(A) Zasada odpowiedzialności.

Przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu (art. 69 ust. 1 p.b.2).

Powód dochodzi wierzytelności jako ich nabywca.

Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.), przy czym dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (art. 513 § 1 k.c.).

(B) Zarzut niewykazania skuteczności cesji.

Z przyczyn już wyżej omówionych, powód nie sprostał ciężarowi wykazania skuteczności przejścia nań wierzytelności wobec pozwanego, jaka przysługiwała pierwotnie Bankowi (...) spółce akcyjnej w K..

W tej sytuacji powód nie wykazał iżby był uprawniony do dochodzenia w postępowaniu sądowym zapłaty wierzytelności opisanej w pozwie.

(C) Zarzut niewykazania wysokości zobowiązania.

Zarzut niewykazania wysokości zobowiązania nie jest zasadny. Wysokość zadłużenia pozwanego wynika wprost z umowy. Powód dochodzi kwoty mniejszej. Jeżeli pozwany twierdzi, że dochodziło do nieprawidłowości w zaliczeniu jego ewentualnych wpłat, albo jeżeli jakieś wpłaty nie zostały w ogóle rozliczone, to do niego należało wykazanie tych okoliczności, jako prowadzących do ograniczenia jego odpowiedzialności (art. 6 k.c.), oczywiście o ile wykazano by samą zasadę jego odpowiedzialności.

Pozwany żadnych dowodów na te okoliczności nie przedstawił.

(D) Zarzut braku wymagalności i przedawnienie.

Również zarzut niewykazania wymagalności roszczenia nie jest zasadny. Jak wynika z treści umowy, ostatnia rata spłaty zaciągniętego kredytu była wymagalna od 19 września 2012 roku. Jeżeli pozwany twierdzi, że data wymagalności uległa przesunięciu, winien okoliczności te wykazać (art. 6 k.c.).

Pozwany i w tym zakresie żadnych dowodów nie przedstawił.

Zarzut przedawnienia również nie jest zasadny. Skoro roszczenie stało się wymagalne 19 września 2012 roku, to złożenie pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym 31 lipca 2015 roku skutecznie przerwało bieg terminu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.).

(E) Rozstrzygnięcie.

Wobec niewykazania legitymacji procesowej czynnej, powództwo podlegało oddaleniu w całości.

IV. **Koszty.**

Powód przegrał sprawę w całości.

Na koszty procesu pozwanego złożyło się: 600 zł wynagrodzenia pełnomocnika według stawek minimalnych, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (art. 98 § 3 w związku z art. 99 k.p.c.).

Powód obowiązany jest zwrócić pozwanemu całość poniesionych kosztów procesu (art. 98 § 1 k.p.c.).

1 Ustawa z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (j.t. – Dz.U. z 2016 r., poz. 233).

2 Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (j.t. – Dz.U. z 2002 r., Nr 72, poz. 665, z późn. zm.).